

sygn. akt IC 2787/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kasperkiewicz - Jeruszka

Protokolant: Piotr Majak

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2020 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 4200 zł (cztery tysiące dwieście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt I C 2787/18

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2018 roku powódka E. M. złożyła przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 01.12.2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 31.08.2016 roku uczestniczyła w wypadku drogowym jadąc rowerem chodnikiem wzdłuż ul. (...) i zjeżdżając z chodnika na skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) została potrącona przez kierującego pojazdem R. (...), który wykonywał manewr cofania ul (...) w kierunku ul. (...). Wskazała, że główną przyczyną wypadku było niewłaściwe zachowanie kierującego pojazdem R. (...) co zostało stwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20.09.2017 roku sygn. XI K 302/17. Wskazano, że pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady jednak przyjął przyczynienie się pozwanej w rozmiarze 30 % i wypłaciła jej kwotę 3150 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. Pozwana nie zgodziła się ze stanowiskiem pozwanego, twierdziła, że nie przyczyniła się do powstania szkody. Nadto podniosła, że pozwany bezpodstawnie nie uwzględnił żądania pozwanej w zakresie kosztów rehabilitacji w kwocie 500 zł oraz zarzuciła że poniosła uszczerbek w granicy 5-7%, który został przez pozwanego wyceniony za nisko.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że wypłacona pozwanej w toku postępowania likwidacyjnego kwota wyczerpuje uzasadnione roszczenie pozwanej. Podtrzymano zarzut przyczynienia się pozwanej do powstania szkody w rozmiarze 30%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.08.2016 roku doszło do kolizji drogowej w której uczestniczyła powódka, kierująca rowerem oraz kierujący pojazdem R. (...) R. N..

Do wypadku doszło na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w C., kiedy to kierujący samochodem R. (...), wykonując manewr cofania z ul. (...) na ul. (...), tyłem pojazdu najechał na kierującą rowerem powódkę , która zjeżdżała z chodnika biegnącego wzdłuż ul. (...) w celu przejechania przez jezdnię ul. (...).

Przyczyną kolizji było zarówno niewłaściwe zachowanie powódki jak i niewłaściwe zachowanie kierującego pojazdem R. (...). Powódka nie powinna poruszać się chodnikiem ale jezdnią. Zjeżdżając z chodnika na jezdnię powódka posiadała status osoby włączającej się do ruchu w związku z czym obowiązana była do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa poruszającemu się ul. (...) pojazdowi , której to powinności powódka nie dochowała. Kierujący pojazdem R. (...) wykonując manewr cofania obowiązany był do zachowania szczególnej ostrożności, czego nie dopełnił bowiem nie obserwował w sposób należyty obszaru po którym pozwana się poruszała.

(dowód : opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego wydana w sprawie XI W 287/17 k. 92-107 oraz w sprawie XI K 302/17 k. 61-72).

Na skutek wypadku pozwana doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozmiarze 5%, w postaci złamania rzepki lewego stawu kolanowego bez przemieszczenia. Nadto pozwana doznała stłuczenia żeber po stronie lewej – bez trwałych następstw.

Trwały uszczerbek na zdrowiu dotyczy zwiększenia obrysów lewego stawu kolanowego ograniczenia sprawności i dolegliwości bólowych ze strony stawu kolanowego prawego.

Leczenie skutków wypadku trwało 3 miesiące, polegało ono na unieruchomieniu w opatrunku gipsowym przez okres 1 tygodnia a następnie w ortezie ortopedycznej przez kolejne 5 tygodni. Przy poruszaniu się powódka korzystała z kul łokciowych . Stosowała farmakoterapię w postaci leków przeciwbólowych, przeciwobrzękowych i przeciwzakrzepowych.

Powódka wykorzystwała serię zabiegów fizykoterapii odpłatnie, bowiem zabiegi te musiały być wykonane w krótkim czasie po zdjęciu unieruchomienia a terminów takich nie zapewniało leczenie w ramach NFZ.

W okresie unieruchomienia powódka wymagał pomocy osób trzecich w wykonywaniu podstawowych czynności dnia codziennego. Powódka mogła odczuwać dolegliwości bólowe o dużym natężeniu przez 2-3 dni po wypadku a następnie dolegliwości bólowe o średnim natężeniu przez okres około 6 tygodni. Przez kolejne 10 tygodni mogły występować dolegliwości bólowe o lekkim natężeniu.

Leczenie zakończyło się dobrym rezultatem nastąpił zrost złamania rzepki i powrót funkcji kończyny dolnej . Rokowania na przyszłość są dobre.

Koszt przeprowadzenia prywatnych zabiegów fizjoterapii wyniósł 500 zł.

Powódka dodatkowo odczuwała ból w związku ze stłuczeniem żeber. Przez okres pierwszych tygodni stan psychiczny powódki w związku z odczuwanymi dolegliwościami był znacznie obniżony.

(dowód : opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii traumatologii k. 83-86, zeznania świadka W. M. k. 67, zeznania powódki k. 68).

W dniu 3 października 2017 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie wydał wyrok w sprawie sygn. XI W 287/17 w którym uniewinnił powódkę od popełnienia zarzucanego jej czynu polegającego na tym, że zjeżdżając z chodnika na jezdnię podczas włączania się do ruchu nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu

pojazdowi R. (...) czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i przyczyniła się do wypadku drogowego.

(dowód : k. 115 akt XI W 287/17 SR w Częstochowie)

Wyrokiem z dnia 20 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie sygn. XI K 302/17 w sprawie R. N. oskarżonego o to że w dniu 31.08.2016 roku na skrzyżowaniu ul. (...) kierując samochodem R. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób , że wykonując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności , niewłaściwie obserwował przedpole jazdy i potracił zjeżdżającą z chodnika na jezdnię kierującą rowerem E. M., warunkowo umorzył postępowanie karne na okres 1 roku tytułem próby , bowiem w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu.

(dowód: dokumenty w aktach sygn. XI K 302/17 SR w Częstochowie k. 108-109 – protokół przesłuchani , k. 147-148 – wyrok).

Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych bowiem przebieg wypadku i jego przyczyny zostały szczegółowo przeanalizowane w opiniach biegłych sądowych wydanych w sprawach karnych XI W 287/17 i XI K 302/17 Sądu Rejonowego w Częstochowie.

Sąd oddalił wniosek pozwanego przesłuchanie świadka R. N. bowiem okoliczności na jakie miał zeznawać zostały wynikały z treści opinii biegłych sądowych w sprawach karnych XI W 287/17 i XI K 302/17 Sądu Rejonowego w Częstochowie.

Sąd zważył co następuje:

Poza sporem pozostawało, że powódka uczestniczył w kolizji drogowej z dnia 21 sierpnia 2016 roku. Przebieg zdarzenia drogowego nie był sporny. Spór w sprawie dotyczył okoliczności czy pozwana przyczyniła się swoim zachowaniem do zaistnienia kolizji i w jakim stopniu, oraz rozmiaru należnego powódce z tego tytułu zadośćuczynienia jak również kwestii poniesienia przez powódkę kosztów prywatnej fizjoterapii.

Wyroki wydane w postępowaniach sygn. XI W 287/17 i XI K 302/17 nie spełniają przesłanek z art. 11 k.p.c. zatem nie wiązały Sądu w niniejszej sprawie.

Na podstawie przepisów art. 34 ust. 1 w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poszkodowanemu w wyniku wypadku drogowego przysługuje odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Poszkodowanemu przysługuje zatem odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego, jeżeli tylko posiadacz bądź kierujący pojazdem mechanicznym jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku drogowego co do zasady na podstawie umowy ubezpieczenia OC.

Należne odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Podstawę odpowiedzialności kierującego pojazdem R. (...) stanowiły art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.k.,

W świetle opinii biegłych sądowych wydanych w ww. sprawach karnych nie ulegało wątpliwości , że kierujący pojazdem R. nie dochował wymaganej w danych warunkach ostrożności bowiem cofając nienależycie obserwował

przedpole jazdy, na skutek czego doszło do potrącenia powódki. Kierujący R. (...) przyznał się w toku procesu karnego do zarzucanego mu czynu. Zatem na podstawie art. 436 par 1 w zw z art. 435 par 1 k.c. ponosił odpowiedzialność za szkodę jaką odniosła powódka na skutek wypadku.

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności a zwłaszcza stopnia winy obu stron.

Z treści opinii biegłych sądowych wydanych w ww sprawach karnych, wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, że nie tylko kierujący pojazdem R. zachował się niewłaściwie na drodze ale również powódka naruszyła swym zachowaniem przepisy prawa o ruchu drogowym. Mianowicie powódka nie powinna poruszać się rowerem po chodniku (art. 33 ustawy o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 roku), zaś zjeżdżając z chodnika na jezdnię powódka powinna zachować szczególną ostrożność i jako osoba włączająca się do ruchu, powinna ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdowi znajdującemu się na jezdni ul (...) (art. 17 ustawy o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 197 roku), czego nie uczyniła. Osoba poruszająca się chodnikiem przed wkroczeniem na jezdnię powinna rozejrzeć się w obie strony i upewnić czy po jezdni nie porusza się żaden pojazd, któremu należy ustąpić pierwszeństwa. Powódka jadąc rowerem po chodniku przeznaczonym dla pieszych nie zatrzymała się aby sprawdzić czy może bezpiecznie przekroczyć jezdnię ul (...). Kierowca pojazdu R. nie mógł spodziewać się, że bezpośrednio z chodnika wyjedzie na jezdnię rowerzysta, który co do zasady porusza się ze znacznie większą prędkością niż pieszy. Gdyby powódka dochowała wymaganych zasad bezpieczeństwa i zsiadła z roweru oraz rozejrzała się przed wjechaniem na jezdnię ul (...), skutki zdarzenia mogłyby być znaczeni mniej dotkliwe. W tym stanie w ocenie Sądu zarzut przyczynienia się podniesiony przez pozwanego był zasadny.

Nie zachodziła potrzeba powoływania w niniejszej sprawie kolejnego biegłego z zakresu ruchu drogowego bowiem twierdzenia podnoszone przez pozwanego znalazły uzasadnienie w opiniach biegłych wydanych w sprawach karnych, zaś powódka nie wносиła o przeprowadzenia takiego dowodu na okoliczność że nie przyczyniła się do powstania szkody.

Powódka powoływała się na opinię sądową wydaną w sprawie XI W 287/17 podnosząc, że biegły stwierdził, iż naruszenie przez biegłą przepisów ruchu drogowego nie było przyczyną wypadku. Z takimi wnioskami powódki nie sposób się zgodzić. Biegły stwierdził bowiem, że nie jest całkowicie pewne czy zaniechanie przez rowerzystkę przejeżdżania przez jezdnię ul (...) pozwoliłoby na uniknięcie wypadku jak również, że wykazanie, że niewątpliwie nieprawidłowe zachowanie powódki pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem wypadku na bazie zgromadzonego materiału dowodowego nie jest możliwe. (k. 15 opinii). Powyższe stwierdzenie, ze względu na obowiązującą w prawie karnym zasadę domniemania niewinności nie pozwalało na przypisanie pozwanej popełnienia czynu z art. 86 par 1 k.w. Nie wyłącza to jednak zastosowania art. 362 k.c. w niniejszym procesie.

W okolicznościach niniejszej sprawy, w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego należało przyjąć, że powódka swoim nieprawidłowym zachowaniem przyczyniła się do powstania szkody i w związku z tym należało obniżyć wysokość należnego jej zadośćuczynienia i odszkodowania.

Rozmiar przyczynienia przyjęty przez pozwanego na poziomie 30% Sąd uznał w okolicznościach sprawy za zasadny. Powódka nie wykazała aby przyczyniła się do powstania szkody w mniejszym stopniu.

Rozmiar uszczerbku na zdrowiu jaki odniosła powódka biegły sądowy określił na 5%. Biorąc pod uwagę rodzaj doznanego urazu, rozmiar cierpienia i przebieg procesu leczenia oraz jego skutki, należne pozwanej uzasadnione zadośćuczynienie określić należało na kwotę 10000 zł.

W ocenie Sądu powódka wykazała również, że poniosła szkodę majątkową w kwocie 500 zł tytułem kosztów zabiegów fizjoterapii. Biegły sądowy potwierdził, że zabiegi takie były wykonywane przez powódkę prywatnie co było uzasadnione długim czasem oczekiwania na takie zabiegi z NFZ. Co do wysokości poniesionych kosztów Sąd dał wiarę zeznaniom świadka i powódki.

Zatem należna powódce łącznie kwota tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania wynosiła 10500 zł .

Po pomniejszeniu tej kwoty o 30 % z tytułu przyczynienia należała się powódce kwota 7350 zł , która po pomniejszeniu o wypłaconą już kwotę 3150 zł daje zasądzoną kwotę 4200 zł . W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić z przyczyny wskazanych powyżej .

Co do odsetek zasadne było ich żądanie od daty 1 grudnia 2016 r tj. daty decyzji przyznającej odszkodowanie na podstawie art. 817 k.c. i art. 481 k.c.

Koszty rozdzielono stosunkowo na podstawie art. 100 k.p.c.

Z.: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnom powoda